പുതുകവിത പറയുന്നത്... ...

ധന്യ എസ്. പണിക്കർ
അസി. പ്രൊഫസ്സർ, ആർ.എൽ.വി. കോളേജ്, തൃപ്പൂണിത്തുറ.

തൊണ്ണൂറുകളുടെ ആരംഭം മുതൽ ലോകത്ത് രാഷ്ട്രീയമായും സാംസ്കാരികമായും ഉണ്ടായ പരിവർത്തനം സാഹിത്യത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുകയുണ്ടായി. ആധുനികതയ്ക്കുശേഷം മലയാള കവിത കാതലായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. സാമ്പ്രദായികവും വ്യവസ്ഥാപിതവുമായ കാവ്യരചനാരീതിയോടും ഭാഷയോടും നിരന്തരം കലഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് പുതുകവിത മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഇടംനേടിയത്. ആധുനികകവിതയിലെ ഗഹനങ്ങളായ ദാർശനികമാനങ്ങളെ, ദുർഗ്രഹമായ പദപ്രയോഗങ്ങളെ, ബിംബങ്ങളെ, ഭാഷയെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് സ്വതന്ത്രവും നവീനവും ലളിതവുമായ ആശയങ്ങളെ, അനുഭവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ പുതിയകാല കവിതകൾക്കു സാധിച്ചു. നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാഹിത്യപദ്ധതികളും കാവ്യസങ്കല്പവും വ്യവസ്ഥാപിതമായ, പുരുഷകേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു മാർഗ്ഗം കൈക്കൊണ്ടപ്പോൾ പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും കാഴ്ചകളെയും ആവിഷ്കരിക്കുക എന്ന ചരിത്രപരമായ ദൗത്യംകൂടി പുതുകവിത ഏറ്റെടുത്തു. ഏതെങ്കിലും നിയതമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനോടോ ലാവണ്യപദ്ധതിയോടോ പുതുകവിത പ്രതിബദ്ധത പുലർത്തുന്നില്ല. അതിനടുപ്പം വൈയക്തികമായ അനുഭവപരിസരങ്ങളോടാണ്.

രൂപപരമായും ഘടനാപരമായും പ്രമേയപരമായുമുള്ള മാറ്റങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോഴും സാംസ്കാരികാധിനിവേശത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായിക്കൂടി പുതുകവിത മാറുന്നു. നാശോന്മുഖമാകുന്ന പ്രകൃതി, വംശങ്ങൾ, വിശ്വാസം, അറിവുകൾ, പ്രാദേശികത എന്നിവയെല്ലാം തിരിച്ചുപിടിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം കൂടി ഉത്തരാധുനികത ബോധപൂർവ്വം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തോട് ക്രിയാത്മകമായി സംവദിക്കേണ്ടത് തന്റെ ദൗത്യമായി ഉത്തരാധുനികർ കരുതുന്നു. വർത്തമാനകാലത്ത് പുരുഷൻ സ്ത്രീകൾക്ക് നേരെ എന്നതുപോലെ പ്രകൃതിക്കു നേരെയും വാളോങ്ങുന്നുവെന്നും പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ അടിവേരുകൾ അന്വേഷിച്ച് അതിനെതിരെ പ്രതികരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും പുതുകാലകവികൾ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

പുതുകവിത ശക്തമായി മുമ്പോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന ചിലഘടകങ്ങളുണ്ട്.

1. പ്രാദേശികത

തൊണ്ണൂറുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ആഗോളവത്കരണത്തിന്റെ ഭൗതിക കാഴ്ചപ്പാട് മറ്റേതൊരു സമൂഹത്തെക്കാൾമുമ്പേ സ്വാംശീകരിച്ചത് മലയാളിയാണ്. അത് നമ്മുടെ തനിമയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും മേൽ അധിനിവേശമുറപ്പിക്കുന്നതിനൊരുക്കിയ തന്ത്രങ്ങളാണ് ആഗോളഗ്രാമം എന്നും ലോകഭാഷ എന്നുമുള്ള സങ്കല്പനങ്ങൾ. ഇവയുടെ സ്വാധീനം സ്വന്തം മണ്ണിലും വെള്ളത്തിലും ഭാഷയിലും വേഷത്തിലും ഭക്ഷണത്തിലും ജീവിതശൈലിയിലും കടന്നു കയറുമ്പോൾ അതിനെ പ്രതിരോധിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവും ഉത്തരാധുനിക കവികൾക്കുണ്ട്. കാലത്തിനൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുക മാത്രമല്ല കാലത്തിനെ തിരുത്താനും ഉത്തരാധുനിക കവി സന്നദ്ധനാകുന്നു.

ഈ മണ്ണിലും വിഷച്ചെടികൾ മുളച്ചുവരുന്നത്
നിന്നേപ്പോലെ ഞാനും കാണുന്നുണ്ട്.
നമ്മുടെ മനസ്സുകളും പിന്നെയീ
ഗ്രാമം മുഴുവനും
മൂടിക്കളയും മുമ്പ്
നമുക്കതു പറിച്ചെറിയണം –വേരോടെ
–വള്ളികുന്നത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ

എന്ന കവിതയിലൂടെ രാജൻ കൈലാസ് എന്ന കവി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് ആഗോളവത്കരണമെന്ന ഭീകരൻ ഗ്രസിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന തന്റെ ഗ്രാമത്തിന്റെ തനിമയെ പ്രാദേശികത്വത്തെ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള തീവ്രയത്നം കൂടിയാകുന്നു.

പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടില്ലാത്ത ഗ്രാമത്തിനെ നഗരം പ്രലോഭിപ്പിച്ചു എന്ന് കവി പറയുമ്പോൾ സ്വത്വം നഷ്ടമാകാൻ പോകുന്ന ഗ്രാമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആകുലതകൾ കവിയെ ഭീതിദനാക്കുന്നു.

ഒരുകാലത്ത് പരസ്പരവിശ്വാസവും നിഷ്കളങ്കവുമായ സമീപനങ്ങൾ കൊണ്ട് സമ്പന്നമായിരുന്ന ഗ്രാമങ്ങൾപോലും നഗരവത്കരണത്തിന്റെ സ്വാധീനംകൊണ്ട് അവിശ്വസനീയവും അനിഷ്ടകരവുമായ ഒരു സമീപനം കൈക്കൊള്ളുന്നത് ഉത്തരാധുനിക കവിയിൽ അമ്പരപ്പുളവാക്കുന്നു എന്നതിനുദാഹരണമാണ് പി.പി. രാമചന്ദ്രന്റെ 'കാണെക്കാണെ'യിലെ,

"പൂച്ചകൾ
ജാഗ്രതയോടെ
രോമവില്ലു കുലച്ചു
കീയോ കീയോ കൗതുകങ്ങളെ
ഗ്രാമം തലപൊക്കി നോക്കി."

എന്ന വരികൾ.

കാല്പനകതയുടെ ആലസ്യംവിട്ട് തീക്ഷ്ണങ്ങളായ ഭൗതികയാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെയും വർണ്ണാഭമായ മായക്കാഴ്ചകളുടെയും പുതിയ നാഗരിക ലോകത്ത് ദൃശ്യങ്ങളെക്കാൾ താൻ വിലമതിക്കുന്നത് ഗ്രാമീണ ജീവിതാവസ്ഥയുടെ കളങ്കരഹിതങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളെയാണ് എന്നു തുറന്നു പറയാൻ പുതുകവി മടിക്കുന്നില്ല.

2. ദളിത് പരിപ്രേക്ഷ്യം

ആധുനികത സൃഷ്ടിച്ച ധൈഷണികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ദാർശനിക പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെയും ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളെയും പാടെനിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒറ്റപ്പെട്ടതും സ്വകാര്യങ്ങളുമായ അനുഭവങ്ങൾ പേറുന്നവർ –പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ടവർ പുതുകവിതയിലൂടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഇടംനേടി എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഉത്കൃഷ്ടതയെയും വരേണ്യതയെയും ജ്ഞാനാധികാര ബോധങ്ങളെയും എഴുത്തുരൂപങ്ങളെയും ഭാഷാചിഹ്നങ്ങളെയും പൊളിച്ചെഴുതി, അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരെ കവിതയുടെ മുഖ്യശ്രേണിയിലേക്ക് നയിക്കാനും അവരുടെ അനുഭവങ്ങളെയും ജീവിത പരിസരങ്ങളെയും ഭാഷയെയും അടയാളപ്പെടുത്താനും 1990-കളിലെ മലയാള കവിതകൾക്കു കഴിഞ്ഞു. നിരന്തരം ചൂഷിതരാകുന്ന, പീഡനങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ– നഷ്ടപ്പെട്ടവന്റെ, സ്വകാര്യദുഃഖങ്ങൾ കവിതയ്ക്കു വിഷയമാകുന്നു. നിർബന്ധപൂർവ്വം മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവർ –കാളപൂട്ടുകാരനും അലക്കുകാരനും കുഴിവെട്ടു കാരനും മേസ്തിരിപ്പണിക്കാരനും കൽപ്പണിക്കാരനും വേശ്യയുമൊക്കെ തന്റെ ജൈവപ്രകൃതിയോടുകൂടിതന്നെ കവിതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ഉത്തരാധുനിക കാലത്ത് മാറ്റിമറിക്കപ്പെടുന്ന സാമൂഹിക പരിതസ്ഥിതികളെ വ്യക്തമാക്കുന്ന കവിതകളാണ് എസ്. ജോസഫിന്റെ 'ഐഡന്റിറ്റി കാർഡ്', 'ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോ' എന്നിവ.

"ഇക്കാലത്ത് ഒരാൺകുട്ടിയും പെൺകുട്ടിയുമിരുന്ന്
മറക്കുന്നത് നോക്കാറേയില്ല
അല്പം കഴിഞ്ഞവർ പിരിഞ്ഞു പൊയ്ക്കൊള്ളും
ഇനി അവർ ഒരുമിച്ചാലും അത്ഭുതമില്ല
അവരുടെ ഐഡന്റിറ്റി കാർഡിൽ ചുവന്ന കുറിക്കലുകൾ
ഉണ്ടാവില്ല."

—ഐഡന്റിറ്റി കാർഡ്

വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് ഒരു ബെഞ്ചിൽ ഒരേ മനസ്സും ഒരേ കുടുംബവുമായി ജീവിച്ച ഒരാൺകുട്ടിയുടെയും പെൺകുട്ടിയുടെയും ഇടയിലേക്ക് ആൺകുട്ടിയുടെ കൈയിൽനിന്ന് കളഞ്ഞുപോയതും ചുവപ്പുപേനകൊണ്ട് സ്റ്റൈപ്പന്റ് വാങ്ങിച്ച കണക്കു രേഖപ്പെടുത്തിയതുമായ ഐഡന്റിറ്റി കാർഡ് ലഭിക്കുന്നതോടെ അവരുടെ ബന്ധത്തിന് വിള്ളൽ വീഴ്ത്തി, പെൺകുട്ടി പോയിമറയുന്നതും കവി ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ പുതിയ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രണയംപോലും ലാഭകണക്കു നോക്കിമാത്രമാണെന്ന് തെളിയുന്നു.

"ഏതോ തരത്തിൽ എല്ലാവരിൽനിന്നും
ഒറ്റപ്പെട്ടു പോകുന്ന ജീവിതമുള്ളിനാൽ
മുങ്ങിക്കളഞ്ഞു
പരിമിതമായ ഒളിവിടങ്ങളിൽ
നിങ്ങൾ എന്താണ് കരുതുന്നത്?
കോംപ്ലക്സ് എന്നോ?
ഒരു പാവപ്പെട്ടവൻ, താണവൻ, പോരെങ്കിൽ
കറുമ്പൻ
കേരളത്തിലെങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു
എന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയുമോ?

— ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോ

എത്ര പുരോഗമനം നേടിയാലും ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ദളിതന്റെ അപകർഷതാബോധം അവനെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല കമ്പോളവത്കരണത്തിന്റെ ലോകത്ത്

അവൻ അനുഭവിക്കുന്ന ഒറ്റപ്പെടലിന്റെയും അപകർഷതാബോധത്തിന്റെയും ആഴം നിസ്സാരമല്ല എന്നും കവി നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ആഗോളഗ്രാമം എന്ന സങ്കല്പം വിളിച്ചോതുമ്പോഴും മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദവും പ്രണയവും ബന്ധവുമെല്ലാം ജാതിയിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവും പുതിയ കവിതയ്ക്കുണ്ട്. പ്രകൃതിയും പുരുഷനും അഭേദ്യമായ ബന്ധംപുലർത്തുന്നവരാണെന്നും പ്രകൃതിയിൽനിന്ന് വേറിടുന്നത് തന്റെ സ്വത്വത്തെതന്നെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണെന്നും തിരിച്ചറിയുന്ന ദളിതന് തന്റെ ആവാസവ്യവസ്ഥ നാഗരികന്റെ കടന്നുകയറ്റത്തിലൂടെ നഷ്ടമാകും എന്ന ഭീതിയെ എക്കാലവും പിന്തുടരേണ്ടിവരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രകൃതിയെയും മനുഷ്യനെയും വേർതിരിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ മനുഷ്യവിരുദ്ധവും പ്രകൃതിവിരുദ്ധവുമാണ് എന്ന് കവി വിശ്വസിക്കുന്നു.

"എനിക്കു മുമ്പേ ജനിച്ച കല്ലിത്
കറുത്തവന്റെ കറുപ്പുള്ള കല്ല്
വെയിലത്തും കൊട്ടും മഴയത്തും
ഒരു വിഷാദമില്ലാതെ
വികാരമില്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന കല്ല്"

എന്ന് എസ്. ജോസഫ് പറയുന്നത് കാലങ്ങളായുള്ള കറുത്തവന്റെ കരിങ്കൽ സമാനമായ അനുഭവപരിസരങ്ങളിലേക്കാണ് ആസ്വാദകനെ കൂട്ടികൊണ്ടു പോകുന്നത്. തന്റെയും തന്റെ മുൻതലമുറകളുടെയും കണ്ണീരും രുധിരവും വീണുറഞ്ഞ കരിങ്കല്ല് ദളിതനെ സംബന്ധിച്ച് പ്രതിരോധം കൂടിയായി മാറുന്നു.

അവനവനിലുള്ള വിശ്വാസമില്ലായ്മയും അപകർഷതാബോധവും ജനിപ്പിക്കുന്ന ആത്മനൊമ്പരം, ശക്തമായ പ്രതിഷേധവും പ്രതിരോധവും പുച്ഛവുമായി മാറുന്നത് എം.ബി. മനോജ് 'പന്നിപ്പാട്ട്' എന്ന കവിതയിലൂടെ വ്യക്തമാകുന്നു. ജന്മനാ അടിച്ചേല്പിക്കപ്പെടുന്ന അടിമത്തത്തെ തന്റെ കൂടെയുള്ളവർ പ്രതിരോധിക്കാത്തതും കവിയിൽ ആത്മനിന്ദയുളവാക്കുന്നു എന്ന്

"ഒരു പന്നിയും ഞാനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം
ഉടുപ്പിടുന്നു എന്നുള്ളതുമാത്രമാണ്.
മുതുകുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടു വളഞ്ഞ്
കീഴോട്ടു മാത്രം നോക്കി
വേലിക്കകത്തുതന്നെ കിടന്ന്
കിട്ടുന്നതെല്ലാം വെട്ടി വിഴുങ്ങുന്നു"

മനോജിന്റെ ഈ വരികൾ തെളിയിക്കുന്നു. താനും തന്റെ മുൻതലമുറയും അനുഭവിച്ചു വന്ന ജീവിത സന്ദർഭങ്ങളോടും പരിസരങ്ങളോടും സമരസപ്പെടാനാവാത്തതിന്റെ പ്രതിഷേധം കൂടിയായി എം.ബി. മനോജിന്റെ കവിതകൾ മാറുന്നു.

മണ്ണിനെയും പ്രകൃതിയെയും ഊത്തെറിയാൻ വെമ്പുന്ന പുതുകാലത്തിന്റെ ആസക്തികളെ പ്രതിരോധിക്കുകയും പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യാനുള്ള ആയുധമായി ദളിത്കവികൾ പുതുകവിതയെ നോക്കിക്കാണുന്നു. നിരന്തരം അവഗണിക്കപ്പെടുന്നവന്റെ അവഗണിക്കാനാവാത്ത സമാന്തര ജീവിതത്തെയാണ് പുതുകവിതകൾ വിഷയമാക്കുന്നത്.

4. സ്ത്രീയനുഭവം

അനന്തവൈവിധ്യമാർന്നതും തീവ്രവുമായ സ്ത്രീയനുഭവങ്ങളുടെ സ്വത്വാവിഷ്കാരങ്ങളുടെ ഒരു ലോകത്തെ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പുതുകവിതയ്ക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്. വീടിനകത്ത് സ്ത്രീ കടന്നുപോകുന്ന അവസ്ഥാന്തരങ്ങളെ, അവളുടെ ചുറ്റുപാടുകളെ, മറയില്ലാതെ വരച്ചിടാൻ സമകാലിക സ്ത്രീ എഴുത്തുകാർക്ക് കഴിയുന്നു. നിരന്തരം ചൂഷണത്തിനിരയാകുന്ന പ്രകൃതിയും പെണ്ണും വർത്തമാനകാലത്തിൽ പ്രതിരോധത്തിന്റെ വഴി തേടുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. പ്രകൃതിയുമായി സമരസപ്പെട്ടു കഴിയുന്ന സ്ത്രീയുടെ അനുഭവങ്ങളും ഭാവങ്ങളും കാഴ്ചകളും നോട്ടങ്ങളും പ്രകൃതിയുടെതന്നെ ഭാവമാണ്. ഹരിതാഭമായ ഒരു ലോകത്തിന്റെ തുരുത്തുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കവിതകളാണ് വി.എം. ഗിരിജയുടേത്. ആർദ്രമായ പ്രകൃതിഭാവങ്ങളെ സ്വാംശീകരിക്കുന്ന ഒരനുഭവം അവർ തന്റെ കവിതകളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

സ്ത്രീയെന്ന സ്വത്വബോധത്തിലഭിമാനിച്ചും അഭിരമിച്ചും അള്ളിപ്പിടിച്ചുമാണ് ഈ ലോകത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നതെന്നും അനുഭവിക്കുന്നതെന്നും ജീവിക്കുന്നതെന്നും പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഗിരിജ പി. പാതേക്കര സ്ത്രീപക്ഷത്തു നിന്നുകൊണ്ട് കവിതകളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷ ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്താൻ ഗിരിജയ്ക്കു കഴിയുന്നു.

"ഞാനിപ്പോൾ പിറന്നതേയുള്ളൂ
പറഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നതേയുള്ളൂ
നടന്നു പഠിക്കുന്നതേയുള്ളൂ
ഇനി ഊഴം, എന്റേതാണ്."

– *പെൺപിറവി*

എന്നു തുറന്നു പറയുന്ന കവയത്രി ഇനിയുള്ള കാലം തങ്ങൾ സ്ത്രീ വർഗ്ഗത്തിന്റേതാണെന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കാൻ മടിക്കുന്നില്ല.

വീടിനുള്ളിലെ നാലതിരുകളിൽ ഒതുക്കിനിർത്തപ്പെട്ട, അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വേലിക്കെട്ടുകൾ പൊളിച്ചെറിയാനുള്ള തീവ്രമായ ആഗ്രഹം പേറുന്ന കവിതകളാണ് അനിതാതമ്പിയുടേത്. വൃത്തി എന്ന കവിതയിൽ,

വിരൽ തട്ടിമറിഞ്ഞിട്ടു
പരന്നൊഴുകാൻ വിടാതെ
പഴഞ്ഞുണി നനച്ചാരോ
തുടച്ചെടുക്കുകയാണെന്നെ

എന്ന വരികൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് സ്ത്രീയുടെ സ്വാഭാവികവും ജൈവവുമായ ചോദനകളെ പാരമ്പര്യവും കീഴ്‌വഴക്കവും അടിച്ചേല്പിച്ച് നിർബന്ധപൂർവ്വം തുടച്ചെറിയാനുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ വെമ്പലുകളെയാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

സാവിത്രി രാജീവന്റെ പ്രതിഷ്ഠ എന്ന കവിതയിലെ

“സമാഹരിക്കാത്ത പത്തിലേറെ കല്പനകൾ
തലയ്ക്കു മുകളിൽ തൂങ്ങുന്നത്
ഞാൻ നിത്യവും കാണാറുണ്ട്”

എന്ന വരികൾ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ സാമൂഹികവും ഗാർഹികവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ ഇടയിൽ ഞെരുങ്ങുന്ന കടമകളാകുന്ന ചങ്ങലക്കെട്ടുകളിൽ ബന്ധിതരാകുന്ന സ്ത്രീയുടെ ചിത്രമാണ് കോറിയിടുന്നത്.

ഭാഷയിലൂടെ, പ്രമേയത്തിലൂടെ, വീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ, ആവിഷ്കരണങ്ങളിലൂടെ നിലനിൽക്കുന്ന പുരുഷാധികാരവ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ച മൂല്യബോധങ്ങളെ തകർത്തെറിഞ്ഞ് അവിടെ സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ വർത്തമാനകാല സ്ത്രീ എഴുത്തുകാർക്ക് കഴിയുന്നു.

പരിസ്ഥിതി

നഗരവത്ക്കരണവും ഉപഭോഗതൃഷ്ണയും അന്യതാബോധവും അന്യവത്കരണവും സൃഷ്ടിച്ച പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് വർത്തമാനകാലത്തിൽ ഏറെയാശങ്കപ്പെടുന്നത് ഉത്തരാധുനികകവികളാണ്. ശ്വസിക്കാൻ വായുവും കുടിക്കാൻ ജലവും സസ്യജാലങ്ങളുടെ വളർച്ചയും നിലനില്പിനുള്ള മണ്ണും ഉറപ്പു വരുത്തേണ്ടത് തന്റെ ദൗത്യമായി ഉത്തരാധുനിക കവി കരുതുന്നു. പാരിസ്ഥിതിക ചൂഷണം വൻദുരന്തത്തിലേക്ക്

നമ്മെ നയിക്കുമെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന കവിതയാണ് പി.പി. രാമചന്ദ്രന്റെ 'പട്ടാമ്പിപ്പുഴമണലിൽ', 'ഇടശ്ശേരിപ്പാലം', 'കാറ്റേ കടലേ' എന്നിവ.

മണ്ണും ജലവും പച്ചപ്പുംതേടി ലോകമെമ്പാടും അലയേണ്ടിവരുന്ന പുതുതലമുറയെ കവി ദീർഘവീക്ഷണം ചെയ്യുന്നു. ഉമ്മറത്തുനിന്ന് കളവുപോയ കിണ്ടിയെ മറക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ പരിസ്ഥിതിയെ കാണുന്ന വർത്തമാനകാല മലയാളിയുടെ പാരിസ്ഥിതികബോധത്തെക്കുറിച്ച് ഈ കവി ആകുലനാകുന്നു.

കുന്നും മലകളും അപ്രത്യക്ഷമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിയകാലത്ത് നീറുന്ന ഒരു പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കവിതയാണ് മോഹനകൃഷ്ണൻ കാലടിയുടെ പന്തുകായ്ക്കുന്ന കുന്ന്.

കുന്നിടിച്ചു നിരത്തുന്ന യന്ത്രമേ
മണ്ണു മാന്തിക്കളിക്കുന്ന കൈകളിൽ
പന്തു പോലൊന്നു കിട്ടിയാൽ നിർത്തണേ
ഒന്നു കൂക്കി വിളിച്ചറിയിക്കണേ....
പണ്ടു ഞങ്ങൾ കുഴിച്ചിട്ടതാണെടോ......
പന്തു കായ്ക്കും മരമായ് വളർത്തുവാൻ

പാരിസ്ഥിതികനാശം അതിന്റെ തീവ്രതയിൽ നടമാടുമ്പോൾ നിസ്സഹായനായി മാറിനിന്ന് നിസ്സംഗനാകുന്ന വർത്തമാനകാലമനുഷ്യന്റെ ചിത്രമാണ് ഇവിടെ കവി കോറിയിടുന്നത്. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും അനുഭവിക്കുന്ന യാതനകളെ കുറിച്ച് ഉത്തരാധുനിക കവികൾ ആകുലരാകുന്നു. ദേശത്തേയും കാലത്തേയും പ്രകൃതിയെയും പരിസ്ഥിതിയേയും യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും സ്ത്രീയെയും നോക്കികാണാൻ ഉത്തരാധുനിക കവികൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ഭാഷയുടെ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തെയും വരേണ്യതയെയും നിഷേധിക്കുകയും ലളിതവും സുതാര്യവുമായ ഒരു ഭാഷയെ ആവിഷ്കരണത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു അവർ.

ഇവിടെയുണ്ടു ഞാ-
നെന്നറിയുവാൻ
മധുരമായൊരു
കൂവൽ മാത്രം മതി
—'*ലളിതം' പി.പി. രാമചന്ദ്രൻ*

എന്ന പി.പി. രാമചന്ദ്രന്റെ പ്രഖ്യാപനം ഉത്തരാധുനികതയുടെ 'മാനിഫെസ്റ്റോ' ആയി മാറുന്നു.

സഹായഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. മലയാള കവിത ആധുനികാനന്തരം, ഡോ. സി.ആർ. പ്രസാദ്,റെയിൻബോ പബ്ലിഷേഴ്സ്, ഡിസംബർ, 2005.
2. ഉത്തരാധുനിക കവിതാ പഠനങ്ങൾ,ഡോ. എം.എസ്. പോൾ,റെയിൻബോ പബ്ലിഷേഴ്സ്, ജൂൺ, 2010.
3. പുതുകാലം പുതു കവിത, പുതുകവിതാപഠനങ്ങൾ,ദേവേശൻ പേരൂർ, ഇൻസ്റ്റന്റ് ബുക്സ്, ഡിസംബർ, 2010.